

Răspândirea Cuvântului

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Tot așa și Cuvântul Meu care iese din gura Mea nu se întoarce la Mine fără _____, ci va face _____ Mea și va împlini _____ Mele.” (Isaia 55:11)

Când dăm mărturie, noi vorbim despre Isus. Dar cât am ști despre Isus fără Biblie? Cât am ști despre marea luptă, despre dragostea lui Dumnezeu, despre nașterea, viața, slujirea, moartea și învierea Domnului nostru dacă nu am avea Scripturile?

Deși ne arată maiestatea și puterea lui Dumnezeu, natura nu ne descoperă planul de mântuire. Domnul Isus, prin persoana Duhului Sfânt, este „adevărata Lumină care luminează pe orice om venind în lume” (Ioan 1:9). Și totuși, fără Cuvântul lui Dumnezeu care să ne explice pe deplin adevărul divin, revelația Duhului Sfânt în inimile noastre este limitată. Cuvântul scris al lui Dumnezeu este cea mai clară și mai deplină descoperire a lui Isus, Cuvântul Viu.

Deși conducătorii religioși cercetau Cuvântul lui Dumnezeu, multora le-a scăpat mesajul lui principal. Isus a spus: „Cercetați Scripturile pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine” (Ioan 5:39). Dacă este corect înțelesă, fiecare învățătură a Bibliei reflectă frumusețea caracterului lui Isus. Când prezentăm Cuvântul lui Dumnezeu, ținta noastră principală nu trebuie să fie aceea de a dovedi că noi avem dreptate și că interlocutorul greșeste, ci ținta să fie aceea de a-L descoperi pe Isus în fiecare aspect al adevărului pe care îl facem cunoscut.

1. Ce simboluri sunt folosite în pasajele de mai jos pentru Cuvântul lui Dumnezeu? De ce crezi că au fost alese pentru a-L reprezenta?

Psalmii 119:105 _____

Ieremia 23:29 _____

Luca 8:11 _____

Diferitele simboluri folosite în aceste pasaje descriu unele dintre rolurile principale ale Cuvântului lui Dumnezeu. Când le vorbim și altora din Scripturi, ele sunt ca o lumină care luminează viața. Isus, „Lumina lumii”, străpunge întunericul înțelegerii lor greșite cu privire la cine este Dumnezeu și la caracterul Său. Mîntea întunecată de această înțelegere greșită este luminată de Duhul Sfânt prin intermediul Cuvântului lui Dumnezeu.

Potrivit lui Ieremia, Cuvântul lui Dumnezeu este ca un foc și ca un ciocan. El mistuie zgura păcatului din viața noastră și zdrobește inimile noastre împietrite. Când îi ajutăm pe oameni să vadă slava lui Isus în Scriptură, inimile lor de piatră sunt zdrobite, iar focul dragostei Lui mistuie zgura egoismului, a lăcomiei, a poftelor și a egocentrismului.

Cuvântul lui Dumnezeu este asemănat și cu sămânța. Caracteristica unei semințe este că ea conține germenii de viață. Sămânța are nevoie de timp ca să crească. Nu toate semințele încolțesc în același timp și nu toate plantele cresc în același ritm. Dar, în condiții potrivite, germenii din sămânță irupe și iese din pământ o nouă viață. Când plantăm sămânța Cuvântului lui Dumnezeu în inima și mîntea celorlalți, nu vom vedea rezultate imediate. Dar sămânța crește tăcut și, dacă oamenii răspund la îndemnul Duhului Sfânt, la vremea rânduită de Dumnezeu, sămânța va aduce rod pentru Împărăția Sa.

Isus a asemănat Cuvântul Său cu o pâine hrănitoare. După cum mulți știu, există puține lucruri la fel de îndestulătoare ca o pâine bună. Cuvântul lui Dumnezeu potolește foamea sufletului și hrănește năzuințele noastre spirituale cele mai profunde. Pe măsură ce le împărtășim altora făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu și îi ajutăm să descopere că Isus este Cuvântul, viața lor va fi transformată prin bunătața Sa, ei vor fi încântați de dragostea Lui, uimiți de harul Său și împliniți de prezența Sa.

Gândește-te la adevărurile pe care le știm doar din Biblie și la cât de mult trebuie să prețuim ce ne învață ea!

2. Ce ne spun pasajele de mai jos despre puterea Cuvântului lui Dumnezeu?

Evrei 1:1-3 _____

4:12 _____

Psalmii 33:6,9 _____

Cuvântul lui Dumnezeu este viu. El are puterea de a împlini lucrurile despre care vorbește. Cuvintele omenești pot vorbi despre ce există, dar Dumnezeu vorbește despre lucruri care încă nu sunt și pe care le creează prin puterea Cuvântului Său. Este un Cuvânt care poate crea. Cuvântul auzit care iese din gura Sa are puterea de a crea tot ce proclamă.

În relatarea creațiunii din Geneza 1, expresia „Dumnezeu a zis” este folosită în repetate rânduri (Geneza 1:3,6,11,14,20,24,26,29). Cuvântul lui Dumnezeu a avut o așa putere, încât, atunci când El a zis, s-a ivit uscatul, a rășărit iarba, au crescut flori și pomi fructiferi din abundență și au apărut animalele.

Există un termen ebraic specific folosit în Geneza 1 în dreptul activității creatoare a lui Dumnezeu – *bara*. În această formă, verbul este folosit pentru a desemna activitatea lui Dumnezeu care creează ceva din nimic. El este folosit doar când Dumnezeu este subiectul. Adică numai Dumnezeu poate să creeze și o face prin puterea Cuvântului Său rostit.

Dumnezeu a creat această lume prin puterea Cuvântului Său, dar, mai mult, El o susține prin același Cuvânt. Aceași putere care este în Cuvântul Său rostit se găsește și în Cuvântul Său scris. „Energia creatoare care a chemat lumile la viață există în Cuvântul lui Dumnezeu. Acest Cuvânt oferă putere, generează viață. Fiecare poruncă este o făgăduință; acceptată de voință și primită în suflet, aduce cu ea viața Celui Infinit. Transformă firea și reface sufletul după chipul lui Dumnezeu.” – Ellen G. White, *Educație*, p. 126

Când ne prindem de făgăduințele lui Dumnezeu din Cuvântul Său, viața noastră este schimbată și, când îi ajutăm pe alții să le înțeleagă și să se încredă în ele, Duhul Sfânt va schimba și viața lor.

„Dumnezeu a zis și s-a făcut.” Cum putem înțelege acest lucru? Ce ne spune realitatea aceasta despre puterea Sa? De ce ar trebui ca adevărul despre puterea creatoare a lui Dumnezeu să ne aducă mângâiere?

Există numeroase beneficii pentru cel ce studiază Cuvântul lui Dumnezeu. Apostolul Petru ne spune că, prin făgăduințele lui Dumnezeu din Scriptură, noi devenim „părtași firii dumnezeiești” (2 Petru 1:4). Iacov vorbește despre „Cuvântul sădit în voi, care vă poate mântui sufletele” (Iacov 1:21), iar Pavel adaugă: „Cuvântul harului Său care vă poate zidi sufletește... vă poate da moștenirea împreună cu toți cei sfințiți” (Faptele 20:32). Mesajul Bibliei este despre răscumpărarea noastră. Văzându-L pe Isus în toată Scriptura, noi suntem schimbați. Privind la El în Cuvântul Său, devenim asemenea Lui (2 Corinteni 3:18). „Este o lege a naturii intelectuale și spirituale aceea că, prin privire, suntem schimbați. Minte se adaptează treptat la subiectele asupra cărora i se îngăduie să zăbovească.” – Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 555

3. Ce alte beneficii derivă din studierea Cuvântului lui Dumnezeu?

2 Timotei 3:14-17 _____

Ioan 17:14-17 _____

Scriindu-i tânărului său colaborator, Timotei, apostolul Pavel îl îndeamnă să fie credincios Scripturilor și îi împărtășește avantajele studierii Cuvântului inspirat. Potrivit lui Pavel, Biblia este „de folos ca să învețe”. Ea descoperă adevărul și demască rătăcirea. Prezintă planul lui Dumnezeu pentru rasa umană. Ne mustră păcatele, ne îndreaptă gândirea greșită și ne dă înțelepciune în ce privește neprihănirea. Scripturile descoperă neprihănirea lui Hristos. Ele ne conduc de la nebunia păcătoșeniei noastre la frumusețea neprihănirii Sale. Când vedem altruismul lui Isus în contrast cu egocentrismul nostru, rămânem uimiți. Când privim în Scriptură la adâncimea milei și a grijii Sale, viața noastră este schimbată. Iar când le spunem și altora din Cuvântul Său, și ei sunt transformați în mod radical. Când privim la Isus în Cuvântul Său, devenim mai mult ca El. A da mărturie nu înseamnă să împărtășim ce gândim sau ce credem noi. Înseamnă să prezentăm adevărurile veșnice din Cuvântul lui Dumnezeu. Când el ne-a binecuvântat viața atât de mult, avem credibilitate să le spunem și altora cum poate aduce binecuvântare și în viața lor.

Gândește-te la o perioadă grea prin care ai trecut, în care Cuvântul lui Dumnezeu a fost o sursă de putere pentru tine. Ce ai învățat?

Cineva a numărat peste trei mii de făgăduințe în Cuvântul lui Dumnezeu. Fiecare dintre ele vine din inima unui Dumnezeu iubitor care „poate să facă nespuse mai mult decât cerem sau gândim noi” (Efeseni 3:20). Făgăduințele lui Dumnezeu sunt angajamente pe care El și le ia față de fiecare dintre noi. Când revendicăm aceste făgăduințe prin credință și îi învățăm și pe alții să facă la fel, binecuvântările Cerului se revarsă în viața noastră. Apostolul Pavel subliniază această realitate divină în Romani 8:32 – „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?”. Iar Petru lămurește această făgăduință, declarând că „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia” (2 Petru 1:3). Prin moartea Sa pe cruce, prin biruința asupra lui Satana și asupra stăpînirilor și puterii răului, Hristos ne-a pus la dispoziție tot ce este necesar ca noi să trăim o viață spirituală și evlavioasă. De asemenea, El ne-a promis că va avea grijă și de nevoile noastre fizice de bază.

4. Deși următoarele făgăduințe sunt diferite, ce ne învață despre caracterul lui Dumnezeu? Ce impact au avut asupra vieții tale?

1 Ioan 1:7-9 _____

Filipeni 4:13,19 _____

Fiecare făgăduință din pasajele de mai sus vorbește despre altceva, însă imaginea despre Dumnezeu este foarte asemănătoare. Ele ne descoperă un Dumnezeu al iertării pline de iubire, al puterii infinite și al grijii față de toate nevoile noastre. Ne dau asigurarea că Dumnezeu Se îngrijește de noi.

5. Ce ne spun versetele următoare despre nevoia de a avea credință?

Matei 13:58 _____

Evrei 3:19 _____

4:1-3 _____

Există atât de multe făgăduințe minunate în Biblie! Când, prin credință, le cerem și le credem, întrucât Hristos le-a făcut, binecuvântările cuprinse în ele devin ale noastre. Ceea ce limitează împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu în viața noastră este lipsa noastră de credință în capacitatea Sa de a face ce a promis în Cuvântul Său. Roagă-te ca Dumnezeu să-ți îndrepte pașii în această săptămână spre cineva care are nevoie de făgăduințele pline de speranță din Cuvântul Său!

Veștile bune există pentru a fi împărtășite. Gândește-te la ocaziile din viața ta în care te-ai bucurat de vești bune – poate ziua în care te-ai logodit sau cea în care s-a născut un copil, vestea bună despre un loc de muncă, despre achiziționarea unei mașini sau case noi. Erai atât de încântat, încât abia așteptai să le spui și altora.

Este minunat să ne împărtășim bucuriile cu ceilalți, însă cea mai bună veste în întregul univers este Isus. Când descoperim noi perspective în Cuvântul Său despre mântuirea prin Hristos, inimile noastre sunt pline de bucurie și suntem nerăbdători să le spunem și altora. Când autoritățile religioase le-au interzis apostolilor să predice, Petru a declarat: „... Noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit” (Faptele 4:20).

„De îndată ce un om vine la Hristos, în inima lui se naște dorința de a le face cunoscut și altora ce minunat prieten a găsit în Hristos, căci adevărul mântuitor și sfințitor nu poate fi ascuns în inima sa. Dacă suntem îmbrăcați cu haina neprihănirii lui Hristos și plini de bucuria locuirii Duhului Său în noi, nu vom putea să tăcem.” – Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 78

Apostolul Pavel nu a obosit niciodată să spună povestea convertirii sale. Inima sa era plină de bucuria în Isus. Vestea bună trebuia împărtășită și nu a putut să tacă. El se simțea dator să facă aceasta (Romani 1:14-16).

6. Ce principii găsim în pasajele următoare cu privire la împărtășirea Cuvântului lui Dumnezeu?

Ecclésiastul 3:1 _____

Isaia 50:4 _____

2 Timotei 4:2 _____

Când ne predăm viața lui Hristos și în slujba Sa, El ne va crea oportunități de „a învia cu vorba pe cel doborât de întristare”, adică de a le vorbi la momentul potrivit celor ale căror inimi au fost deschise de El. Când dăm mărturie, noi trebuie să avem în vedere trei principii biblice: *ce spunem*, *cum spunem* și *când spunem*.

Cine sunt cei cu care vii în contact și cum poți să fii un martor mai bun pentru ei?

Dumnezeu lucrează în inimile celor din jurul nostru. Dacă avem discernământ spiritual pentru a vedea unde El este deja la lucru, vom observa cu regularitate ocazii de a le împărtăși altora Cuvântul Său. Când Dumnezeu pregătește solul inimii, noi avem ocazia de a semăna sămânța Evangheliei. Înainte ca Isus să îi fi întâlnit vreodată, Duhul Sfânt pregătise inima lui Nicodim, a femeii din Samaria, a femeii cu scurgerea de sânge, a tâlharului de pe cruce, a sutașului și a multor altora pentru a primi Cuvântul. Prin anumite situații din viața lor și prin lucrarea Duhului Sfânt, ei au fost pregătiți să primească mesajul lui Hristos.

Poate că avem o rețineră naturală de a-i întreba pe oameni dacă putem să ne rugăm cu ei, să le spunem despre făgăduințele din Biblie sau să le oferim o carte. Foarte adesea, când ne simțim îndemnați să-i spunem cuiva despre credința noastră, Duhul Sfânt care ne îndeamnă pe noi a făcut deja o impresie asupra acelei persoane ca să primească mărturia noastră.

Pentru studiu suplimentar: Ellen G. White, *Calea către Hristos*, capitolul „Cunoașterea de Dumnezeu”; *Slujitorii Evangheliei*, subcapitolul „Studii biblice în familie” din secțiunea 6; *Evanghelizare*, subcapitolul „Metode pentru lucrarea biblică” din secțiunea 14, *Instructorul biblic*.

Studiu la rând:

Proverbele 31–Eclesiastul 6 Evanghelizare, subcapitolul „Rânduielile sfinte”

1. De ce „nu se cade” împăraților să bea vin și băuturi tari?

2. Despre ce anume a constatat înțeleptul că „nu este nimic mai bun pentru om”?

3. De ce este de preferat un copil sărac și înțelept decât un împărat bătrân și fără minte?

4. Din ce anume se cunoaște prostia nebunului?

5. Cu ce scop a fost instituită rânduiala spălării picioarelor?

Text-cheie: 2 Timotei 3:14-17.

Pasaje biblice în studiu: Psalmii 119:105; Isaia 50:4; Marcu 4:26-29; Luca 8:11; Evrei 4:12; 3:19; 4:1.

I. Privire generală

Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu conține principii dătătoare de viață. Când învățăturile Scripturii care Îl au în centru pe Hristos sunt acceptate prin credință, viața noastră este transformată. Puterea creatoare a Cuvântului lui Dumnezeu luminează întunericul nostru și ne schimbă. Isus este marele făcător de minuni. El este cel care schimbă viața și El este în centrul tuturor învățăturilor din Scriptură, după cum afirmă foarte clar și apostolul Pavel: „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Corinteni 5:17). Isus adaugă: „Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață” (Ioan 6:63 u.p.).

Biblia nu este un simplu manual despre ce să faci pentru a-ți clădi propria viață de creștin. Ea este Cuvântul viu al lui Dumnezeu care ne transformă viața. În studiul din această săptămână vom analiza puterea transformatoare a Cuvântului lui Dumnezeu și vom studia diferite simboluri ale Cuvântului: o lumină, un foc, un ciocan, o sămânță sau pâinea. Aceste imagini diverse au în comun un lucru: ele descoperă puterea Cuvântului de a ne schimba viața. Cuvântul lui Dumnezeu vestit oamenilor din sfera ta de acțiune este ca o lumină care îi călăuzește prin văile întunecoase ale vieții lor. Este ca un foc care arde în sufletul lor și ca un ciocan care zdrobește inima împietrită. Este ca sămânța care crește tăcut și dă naștere la roada Duhului Sfânt în viața lor. Este ca pâinea care hrănește foamea lor spirituală. În studiul din această săptămână vom descoperi puterea transformatoare a Cuvântului lui Dumnezeu.

II. Comentariu

Psalmistul David declară: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea. ... Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate” (Psalmii 119:105,130). Lumina implică întotdeauna îndepărtarea întunericului. Noaptea, pe o cărare întunecoasă și fără lumină, te poți abate de la drum foarte ușor. De asemenea, fără o sursă de lumină, este posibil să te poticnești și să cazi într-o râpă. O lanternă puternică ar schimba lucrurile. Cuvântul lui Dumnezeu luminează calea urmașilor lui Hristos. Ne călăuzește spre casă. Isus este „Lumina lumii” (Ioan 8:12), care face lumină în întunericul nostru prin Cuvântul Său. Când le spunem și altora din Cuvântul lui Dumnezeu, El risipește întunericul în care Satana le-a învăluit viața și le luminează calea spre împărăția lui Dumnezeu.

În Ieremia 23:29, Cuvântul lui Dumnezeu este comparat atât cu un foc, cât și cu un ciocan. El este comparat cu focul deoarece acesta consumă. Când le împărtășim altora Cuvântul lui Dumnezeu, focul lui arde în sufletul lor, consumând ce este greșit. Cuvântul lui Dumnezeu este ca un ciocan. Termenul „ciocan” poate părea neobișnuit pentru a descrie Biblia. Cu ciocanul se pot fixa lucrurile laolaltă, dar tot cu el pot fi zdrobite. Ciocanul Cuvântului lui Dumnezeu zdrobește inima de piatră. Gândește-te la schimbarea din viața îndrăcitului, a sutașului roman, a tâlharului de pe cruce și a multor altora din Noul Testament. Cuvântul lui Dumnezeu a lucrat în inimile lor împietrite până când au fost sfărâmate de ciocanul iubirii.

Unul dintre simbolurile cel mai des întâlnite în Scriptură pentru Cuvânt este sămânța. În Luca 8:11, Mântuitorul spune: „Sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu.” Există viață într-o sămânță mică. Când este plantată în solul minții, sămânța Cuvântului lui Dumnezeu aduce un seceriș bogat în viață. Isus a folosit deseori simbolismul seminței pentru a descrie creșterea Împărăției Sale. Cuvântul lui Dumnezeu răspândit în lume ca sămânța va produce un seceriș îmbelșugat. „El a mai zis: «Împărăția lui Dumnezeu este ca atunci când aruncă un om sămânța în pământ; fie că doarme noaptea, fie că stă treaz ziua, sămânța încolțește și crește fără să știe el cum»” (Marcu 4:26,27). Comentând acest pasaj, Matthew Henry face următoarea afirmație: „Ea [sămânța] va ieși, deși pare pierdută și îngropată sub bulgării de pământ; va găsi o cale sau își va face drum prin ei. Sămânța aruncată în pământ va răsări. Lasă Cuvântul lui Hristos să aibă locul pe care trebuie să-L aibă în suflet și el se va arăta, la fel cum înțelepciunea de sus se manifestă într-o conversație bună.” – *Matthew Henry’s Commentary on the Whole Bible*, vol. 5, p. 383. Ideea comentatorului este clară. Cuvântul lui Dumnezeu poate părea îngropat undeva, în minte. S-ar putea să pară acoperit de glodurile păcatului, dar, dacă este prețuit, va răsări la o nouă viață. Va schimba radical atitudinea noastră, cuvintele noastre, obiceiurile și stilul nostru de viață. Sămânța este dă-tătoare de viață.

Biblia folosește și cuvântul pâine pentru a descrie Cuvântul lui Dumnezeu. Isus a spus: „Eu sunt Pâinea vieții” (Ioan 6:35), și a adăugat: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4:4).

În Antichitate, pâinea era mijlocul de subzistență și unul dintre alimentele de bază de pe planeta noastră. Este un produs alimentar esențial. Un om poate supraviețui mult timp doar cu pâine și apă. Folosind ilustrația cu pâinea, Isus a declarat că prezența Lui este esențială pentru viață.

După ce a săvârșit minunea hrănirii celor cinci mii de oameni, Domnul a declarat în bine cunoscuta Sa predică despre Pâinea vieții: „Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viața veșnică” (Ioan 6:54). Afirmația aceasta poate părea

foarte ciudată. Domnul Isus nu vorbea în mod literal despre a mânca trupul Lui și a bea sângele Lui. Înfruptându-ne din Cuvântul Său, învățăturile Lui devin parte din viața noastră. La aceasta se referea Ieremia când a declarat cu bucurie: „Când am primit cuvintele Tale, le-am înghițit; cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele, căci după Numele Tău sunt numit, Doamne, Dumnezeul oștirilor!” (Ieremia 15:16).

Nimic nu aduce mai multă împlinire decât descoperirea adevărului despre Isus în fiecare învățătură a Scripturii. Încurajează-i pe membrii grupei să le prezinte și altora adevărurile minunate și făgăduințele încurajatoare din Cuvântul Său.

Un pliant găsit la ușă. Jana tocmai se mutase în alt oraș. Soțul ei murise și ea se descurajase și în privința credinței. Într-o zi, a găsit la ușă un pliant pentru cei interesați de studii biblice. Deși, cu mai bine de un an înainte de sosirea pliantului, nu era interesată de un studiu aprofundat al Cuvântului lui Dumnezeu, în acel moment trecea printr-o perioadă grea și era în căutare după ceva mai mult. Avea o foame lăuntrică ce nu putea fi satisfăcută cu o credință superficială. Ea a răspuns, a trimis pliantul și a parcurs studiile biblice, iar astăzi se bucură în adevărul Cuvântului lui Dumnezeu.

Când trec printr-o perioadă de tranziție în viața lor, oamenii pot fi mai deschiși față de Evanghelie. Poate că se confruntă cu probleme de sănătate, cu o criză la locul de muncă, o problemă de relație sau alte dificultăți. Cere-I lui Dumnezeu să te ajute să fii sensibil față de oamenii din jurul tău și să-ți dea înțelepciune ca să observi deschiderea lor față de Cuvântul lui Dumnezeu.

Comentariu adițional

Ceea ce este uimitor în legătură cu Cuvântul lui Dumnezeu este că el are puterea de a împlini lucrurile pe care le declară. Cuvântul lui Dumnezeu este un cuvânt viu. Celelalte cărți pot fi inspiratoare, dar Biblia este inspirată și conține puterea Dăătorului de viață. Ea nu conține doar adevărul, ci este adevărul în esența sa. Cei care cred vor vedea împlinindu-se în viața lor adevărurile vii ale Bibliei (Evrei 3:19; 4:12).

În Scriptură, pasaje precum 2 Petru 1:4; Iacov 1:21 și Faptele 20:32 ne dau asigurarea că, prin Cuvântul lui Dumnezeu, noi devenim „părtași firii dumnezeiești”, că sufletele noastre sunt mântuite prin „Cuvântul sădit” și că vom primi „moștenirea împreună cu toți cei sfințiți”. Când, prin credință, acceptăm Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind Cuvântul viu al lui Hristos, tot ce ne-a promis Isus ne aparține. Cuvântul Său este „de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire” (2 Timotei 3:16).

Obiectivul tău principal ca instructor este să le transmiți membrilor grupei o vedere înălțătoare despre Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu și să-i încurajezi să

le prezinte și altora făgăduințele și învățăturile sale. Rolul nostru nu este de a-i converti pe oameni. Aceasta este lucrarea Duhului Sfânt. Partea noastră este să le prezentăm învățăturile din Cuvântul lui Dumnezeu care schimbă viața și să-l permitem Duhului Sfânt să le imprime adânc în viața lor.

III. Aplicație

Făgăduințele din Cuvântul lui Dumnezeu sunt ca niște cecuri de călătorie. Uneori, când pleacă în vacanță într-o țară străină și nu vor să riște să ia cu ei bani lichizi, oamenii cumpără de la bancă cecuri de călătorie. Acestea nu prezintă riscuri. Dacă pierzi vreunul din ele sau ți le fură cineva, banca ți le înapoiază. Când cumperi cecurile, semnezi și când încasezi banii pe ele, le semnezi din nou. Făgăduințele lui Dumnezeu sunt sprijinite de toate bogățiile Sale în slavă. Bogățiile nepuizabile ale cerului nu se termină niciodată. Și, vestea cea mai bună, beneficiile lor au fost deja plătite pentru noi, pe cruce. Tot ce avem de făcut este să acceptăm condițiile făgăduințelor Sale prin credință; și chiar credința însăși este un dar pe care El ni-l dă. În această săptămână invită-i pe membrii grupei:

1. Să memoreze următoarele făgăduințe din Cuvântul lui Dumnezeu: 1 Ioan 1:9; 1 Corinteni 10:31; Filipeni 4:13; Filipeni 4:19; 1 Ioan 5:17,18.
2. Să scrie fiecare făgăduință pe un bilețel și s-o citească în fiecare zi.
3. Să îi ceară lui Dumnezeu să îi ajute să întâlnească pe cineva căruia să îi împărtășească aceste făgăduințe. Să se roage pentru discernământ spiritual ca să-și dea seama unde lucrează Dumnezeu deja la inima cuiva.
4. Să fie gata să le spună celorlalți despre modul în care i-a folosit Dumnezeu în această săptămână.

Să slujim ca Isus

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Când a văzut gloatele, I S-a făcut milă de ele, pentru că erau _____ și _____ ca niște oi care n-au păstor.” (Matei 9:36)

Domnul Isus i-a iubit cu adevărat pe oameni. El a fost mai interesat de grije și de nevoile lor decât de ale Sale. Tot timpul vieții Lui, El S-a concentrat asupra altora, iar slujirea Lui a fost caracterizată de o milă duioasă. El a venit în întâmpinarea nevoilor fizice, mintale și emoționale ale oamenilor din jurul Lui și, astfel, inimile lor au fost deschise față de adevărurile spirituale pe care El li le prezenta. Când Isus îi vindeca pe leproși, deschidea ochii orbilor și urechile surzilor, când îi elibera pe îndrăciți, îi hrănea pe cei înfometăți și avea grijă de cei nevoiași, inima lor era atinsă, iar viața lor, schimbată.

Acest lucru se întâmpla deoarece, când vedeau grija Sa sinceră, oamenii își deschideau inima față de adevărurile spirituale transmise de Isus. „Numai metoda lui Hristos va aduce un succes real în încercarea de a ajunge la inima oamenilor. Mântuitorul S-a unit cu oamenii ca unul care le dorea binele. El și-a arătat simpatia față de ei, S-a îngrijit de nevoile lor și le-a câștigat încrederea. Apoi le-a spus: «Urmați-Mă!»” – Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 143. Isus și-a dat seama că lumea avea nevoie de o demonstrare a Evangheliei la fel de mult cum avea nevoie de proclamarea ei. Mărturia vie a unei vieți asemenea vieții lui Hristos, devotată slujirii altora, este o întărire a cuvintelor pe care le rostim și dă credibilitate mesajului nostru.

Isus a căutat întotdeauna partea bună în oameni. El scotea la lumină tot ce era mai bun în ei. Una dintre criticile pe care conducătorii religioși l le-au adus a fost că El îi „primește pe păcătoși și mănâncă cu ei” (Luca 15:2). Ei erau preocupați de faptul că Isus avea părtașie cu cei „neevlavioși”. Vederile lor despre religie erau mai degrabă de înstrăinare decât de implicare. Au fost surprinși când Isus a spus despre El Însuși: „Căci n-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși” (Matei 9:13).

Religia cărturarilor, a fariseilor și a saducheilor a fost o religie a evitării. Ei gândeau: „Fă tot ce poți pentru a evita să te contaminezi de păcat.” Învățătura Domnului Isus a fost cu totul diferită. El a coborât în această lume pe care dorea să o mântuiască, nu să o evite. El este „Lumina lumii” (Ioan 8:12).

1. Care sunt cele două metafore pe care le-a folosit Domnul Isus pentru a-i descrie pe urmașii Săi? De ce crezi că le-a ales pe acestea?

Matei 5:13,14 _____

Ioan 1:9 _____

Ioan 12:46 _____

Filipeni 2:15 _____

Sarea era una dintre cele mai importante resurse în lumea antică. Era extrem de valoroasă și, uneori, legiunile romane o foloseau ca valută. Era un simbol al unei mari bogății. Era folosită și pentru a conserva și a da gust mâncării. Când a folosit sarea ca simbol pentru urmașii Săi, Isus spunea că adevărata bogăție a lumii nu sunt oamenii cei mai bogați și puternici, ci creștinii devotați care fac o lucrare pentru Împărăția lui Dumnezeu. Faptele lor iubitoare de slujire dezinteresată păstrează bunătatea lumii și dau gust atmosferei ei.

A doua metaforă folosită de Isus a fost „Lumina lumii”. Lumina nu evită întunericul, ci strălucește în întuneric. Nu se separă de întuneric, ci îl pătrunde, transformându-l în lumină. Uрмаșii lui Isus trebuie să străpungă întunericul acestei lumi în cartierele, satele și orașele lor pentru a le lumina cu slava lui Dumnezeu.

Cum trebuie să înțelegem ideea separării de lume și a evitării lumii (Ioan 17:15-18)? Ce a vrut să spună Isus când S-a rugat ca ucenicii Săi să fie în lume, dar nu din lume? Cum putem face aceasta?

Obiectivul lui Isus a fost să scoată la lumină tot ce era mai bun în oameni. Chiar și atunci când circumstanțele erau neobișnuit de dificile, El a răspuns cu mult har. Luca a consemnat faptul că „se mirau de cuvintele pline de har care ieșeau din gura Lui” (Luca 4:22), iar Ioan spune că „harul și adevărul au venit prin Isus Hristos” (Ioan 1:17). Modul în care îi aborda Isus pe oameni era dezarmant. Cuvintele Sale pline de har atingeau corzile sensibile din inimile lor.

2. Ce cuvinte pline de speranțe le-a spus Isus sutașului roman și cărturarului iudeu?

Matei 8:5-10 _____

Marcu 12:34 _____

Afirmația lui Isus despre comandantul militar a fost revoluționară. Gândește-te cum trebuie să se fi simțit acel ofițer de carieră când Isus a afirmat că nici în Israel nu a găsit o astfel de credință, dar și cărturarul iudeu când Isus i-a spus: „Tu nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu.” Isus a avut capacitatea de a evidenția ce era mai bun în oameni. Există puține lucruri care reușesc să deschidă inima omului față de Evanghelie cum o face un compliment. Caută ce e mai bun în oamenii din jurul tău și arată-le că îi apreciezi.

3. Ce îndemnuri primim în următoarele texte despre împărtășirea credinței și relația noastră cu alți oameni?

Isaia 42:3 _____

Coloseni 4:5,6 _____

Efeseni 4:15 _____

Cuvintele noastre încurajatoare și pline de har au o influență pozitivă în viața altora. Cuvintele profetice ale lui Isaia îl descoperă astfel pe Isus: „Trestia frântă n-o va zdrobi” și „mucul care mai arde încă nu-l va stinge”. Isus a fost atât de milos, încât a avut grijă să nu rănească fără rost pe cineva care de-abia venise la credință sau să stingă cel mai mic tăciune al credinței în inima cuiva.

De ce modul în care spunem ceva este la fel de important sau chiar mai important decât ceea ce spunem? Ești de acord cu următoarea afirmație: „Adevărul este adevăr, iar oamenii trebuie să-l primească așa cum e sau să-l respingă”?

Metoda de evanghelizare a Domnului nostru depășește discursurile învățate pe dinafară și prezentările standard. Ea este la fel de dinamică și bogată ca viața însăși. În fiecare zi ne lovim de oameni cu tot felul de nevoi: fizice, mintale, emoționale și spirituale. Hristos este dornic să vină în întâmpinarea acelor nevoi prin intermediul nostru când noi arătăm preocupare față de singurătatea, întristarea și suferința oamenilor, dar și când ne arătăm interesați de bucuriile, speranțele și visurile lor.

Isus a slujit nevoilor imediate ale oamenilor pentru ca, apoi, să le împlinească și pe cele profunde. O nevoie imediată se referă la un domeniu al vieții în care oamenii simt că nu mai pot rezolva o problemă prin propriile puteri. De exemplu: nevoia de a termina cu fumatul, de a pierde în greutate, implementarea unei noi diete sau reducerea stresului. Sau poate nevoia de hrană, de adăpost, de îngrijire medicală, de consiliere în căsnicie sau familie.

O nevoie profundă este acel lucru după care oamenii tânjesc cel mai mult – nevoia de o relație personală cu Dumnezeu și înțelegerea faptului că viața lor are și un sens veșnic. Împăcarea cu Dumnezeu într-o lume zdrobită este nevoia noastră cea mai mare.

4. Ce indicii găsim în următoarele relatări că Domnul a asociat vindecarea fizică cu împlinirea nevoii de împăcare cu Dumnezeu?

Matei 9:1-7 _____

Marcu 5:25-34 _____

În lucrarea Sa de vindecare, Hristos a cuprins mult mai mult decât vindecarea fizică și emoțională. El a dorit ca oamenii să se bucure de o viață îmbelșugată, dar păcatul a distrus-o. Pentru Hristos, vindecarea fizică era incompletă fără cea spirituală. Dacă dragostea lui Dumnezeu ne face să dorim binele emoțional și fizic al unui om, vom fi și mai motivați să-i dorim și binele spiritual, ca să poată trăi viața la superlativ aici și de-a lungul veșniciei. Și totuși, toți cei pe care i-a vindecat Isus au murit. Însă nevoia lor reală, mai presus de orice, a fost de natură spirituală.

Ce fel de inițiative poate lua biserica noastră pentru a veni în întâmpinarea nevoilor oamenilor din vecinătate și a le demonstra că ne pasă cu adevărat de ei? Ce face biserica ta pentru a avea un impact în viața lor?

5. Care au fost cele trei direcții de bază ale slujirii Domnului Isus? Cum a răspuns El nevoilor oamenilor și ce impact a avut aceasta în viața lor?

Matei 4:23-25 _____

Matei 9:35 _____

Isus a îmbinat cele trei tipuri de slujire, și anume, învățarea, predicarea și vindecarea. El a împărtășit principiile veșnice pentru ca orice om să poată avea un sens în viață. El a spus: „Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug” (Ioan 10:10). Slujirea Sa a dat dovadă de har îmbelșugat. Și Isus a venit să ne ajute și pe noi să avem viață din belșug, acum și pentru totdeauna.

6. Isus Și-a petrecut toată ziua vindecându-i pe bolnavi și scoțând demoni. Dimineața următoare, după ce a petrecut un timp în rugăciune, când mulțimi și mai mari de oameni Îl căutau pentru a fi vindecați, El a plecat într-o altă cetate. De ce nu i-a vindecat? (vers. 38,39)

Marcu 1:32-39 _____

Relatarea este foarte profundă. După ce, cu o zi înainte, a vindecat mulțimi-le, acum Hristos lasă noroadele care Îl căutau și aveau nevoie de vindecare. Explicația Lui: scopul pentru care a venit în lume a fost să predice Evanghelia. Domnul Isus nu a fost un oarecare făcător de minuni spectaculoase. El a fost Fiul lui Dumnezeu care a venit cu o misiune de răscumpărare. El nu S-a mulțumit doar să vindece boli fizice. El dorea ca oamenii să primească darul vieții veșnice pe care îl avea de oferit. El a afirmat în mod clar scopul venirii Sale pe pământ în aceste cuvinte: „Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19:10). Fiecare vindecare era o ocazie de a descoperi caracterul lui Dumnezeu, de a ușura suferința și de a oferi șansa vieții veșnice.

Cum putem să-i conducem pe oameni în mod practic la adevărurile spirituale atunci când slujim nevoilor lor fizice și emoționale?

În Matei 24, mesajul lui Hristos pentru ucenicii Săi, care îmbină evenimentele cu privire la distrugerea Ierusalimului cu zilele dinaintea revenirii Sale, este urmat, în Matei 25, de trei pilde despre vremea sfârșitului. Aceste parabole prezintă trăsăturile de caracter care contează cu adevărat pentru El și pe care dorește să le vadă în așteptătorii revenirii Sale. Pilda celor zece fecioare scoate în evidență importanța unei vieți sincere, corecte și umplute de Duhul Sfânt. Pilda talanților subliniază importanța folosirii cu credincioșie a darurilor pe care Dumnezeu ni le-a încredințat. Pilda cu oile și caprele ne descoperă că adevăratul creștinism slujește nevoilor acelor pe care Dumnezeu îi aduce zilnic în viața noastră.

7. Cum descrie Isus creștinismul autentic? Fă o listă cu domeniile de slujire despre care se vorbește în pasajul de mai jos.

Matei 25:31-46 _____

Deși pilda ne vorbește despre împlinirea nevoilor fizice obișnuite ale oamenilor – un aspect care nu ar trebui neglijat – este posibil să fie ceva mai mult aici? Oamenii au în suflet o foame și o sete după Isus și tânjesc să le fie satisfăcute (Ioan 6:35; 4:13,14). Noi suntem cu toții niște străini care ne dorim un cămin până când ne vom descoperi adevărata identitate în Hristos (Efeseni 2:12,13,19); suntem goi din punct de vedere spiritual până când vom fi îmbrăcați cu haina neprihănirii Lui (Apocalipsa 3:18; 19:7,8).

Profeții Vechiului Testament au descris deseori condiția umană ca fiind bolnavă și lipsită de speranță (Isaia 1:5; Ieremia 30:12-15). Boala păcatului este fatală, dar profetul ne arată și care este leacul: „«Dar te voi vindeca și îți voi lega rănille», zice Domnul” (Ieremia 30:17). Isus este remediul contra bolii care ne amenință sufletul.

Pilda cu oile și caprele ne îndeamnă să împlinim nevoile fizice ale celor din jurul nostru, chiar mai mult. Domnul Isus împlinește cele mai adânci nevoi ale sufletului, iar pilda este o invitație de a deveni conlucrători cu El în slujirea celor din jurul nostru. A duce o viață concentrată pe sine și a neglija nevoile fizice, mintale, emoționale și spirituale ale altora înseamnă să îți riști viața veșnică. În pildă, cei care slujesc altora sunt lăudați de Domnul și bine-veniți în Împărăția veșnică a lui Dumnezeu, pe când cei care și-au urmărit scopurile lor egoiste și au neglijat nevoile celorlalți sunt condamnați.

„Mulți nu au deloc credință în Dumnezeu și și-au pierdut încrederea în oameni. Dar apreciază dovezile de simpatie și ajutorul primit. Văzând pe un om că intră în casa lor fără să urmărească lauda pământească sau răsplata și le slujește celor bolnavi, îi hrănește pe cei flămânzi, îi îmbracă pe cei dezbrăcați, îi mângâie pe cei triști și îi îndrumă pe toți către Acela a cărui iubire și milă omul nu face decât s-o vestească – văzând aceasta, inimile lor sunt mișcate. Din sufletele lor se înalță recunoștința. Se aprinde credința. Ei văd că Dumnezeu are grijă de ei și sunt pregătiți să asculte când Cuvântul Său este deschis.” – Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 145

Slujirea dezinteresată a lui Isus deschide inimile, îndepărtează prejudecățile și îi face pe oameni receptivi la mesajul Evangheliei. Biserica este trupul lui Hristos care împlinește nevoile oamenilor în spiritul dragostei, în orice loc. Hristos ne trimite între cei din jurul nostru pentru a-i ajuta în Numele Său. Deși trebuie să fim atenți să nu împărtășim spiritul lumii (o amenințare reală pentru biserică!), încă trebuie să învățăm să ajungem la oameni acolo unde sunt ei și să fim folosiți de Dumnezeu. Căci El dorește să îi ia din locul în care se află și să îi aducă acolo unde ar trebui să fie.

Studiu la rând:

Eclesiastul 7–Cântarea cântărilor 1

Evanghelizare, capitolul 9 „Interesul pentru cunoașterea adevărului”, subcapitolul „Predicarea în vederea luării deciziilor”

1. Ce legătură este între întristarea feței și bunătatea inimii?

2. De ce anume te păzește „sângele rece”?

3. Care este motivația îndemnului de a împărți pâinea „în șapte și chiar în opt”?

4. Ce a uitat mireasa lui Solomon să păzească, în timp ce păzea altceva?

5. Care sunt cele două extreme care trebuie evitate în influențarea deciziilor?

Text-cheie: Matei 9:26.

Pasaje biblice în studiu: Isaia 42:3; Matei 5:13,14; 9:23,35; 25:31-46; Marcu 12:34; Luca 15:2; Filipeni 2:15.

I. Privire generală

Cuvintele Domnului Isus au avut un impact în viața fiecăruia dintre cei care au venit în contact cu El, pentru că viața Lui, în care nu exista egoism, era în armonie cu cuvintele Sale. Învățăturile Sale au avut impact deoarece faptele Lui pline de iubire erau rodul învățăturilor Sale. Dacă faptele Lui nu ar fi fost în armonie cu ceea ce spunea, ar fi avut prea puțină influență asupra oamenilor din jurul Lui. Un proverb spune: „Faptele vorbesc mai tare decât cuvintele.” Acest lucru este cu siguranță adevărat cu privire la mărturia noastră creștină.

Studiul din această săptămână subliniază importanța slujirii caracterizate de sacrificiu de sine, care este orientată în totalitate spre alții și lasă o impresie de durată în viața fiecăruia. Vom vedea cum revărsarea iubirii din inima lui Isus a fost cel mai eficient mijloc de a da mărturie.

Cu mii de ani în urmă, în vastele întinderi ale cerului, Lucifer s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. El a pretins că Dumnezeu nu este drept și că nu iubește. Viața lui Isus dă mărturie despre imensa dragoste a Tatălui Său. Fiecare minune de vindecare ne descoperă iubirea Tatălui. Când este eliberat un înderăcit, este manifestată dragostea lui Dumnezeu. De fiecare dată când îi hrănește pe cei înfomețați, îi mângâie pe cei întristați, îi iartă pe cei vinovați, îi întărește pe cei slabi, rupe lanțurile păcatului sau îi învie pe cei morți, Mântuitorul ne descoperă dragostea Tatălui.

În această săptămână vom vedea cum le putem prezenta dragostea lui Hristos celor din jur. Vom descoperi în viața Sa principii biblice care definesc biserica. Biserica este trupul lui Hristos, ea slujește în Numele Lui, descoperă dragostea Sa și vine în întâmpinarea nevoilor de pretutindeni.

II. Comentariu

Dumnezeu ne cheamă la implicare față de lume, nu la înstrăinare de ea. Nu suntem chemați să ne izolăm, ci să luminăm în întuneric cu lumina iubirii lui Hristos. Lumina biruiește întunericul, dar întunericul nu biruiește lumina. Acolo unde este lumină nu poate fi întuneric. Apostolul Pavel afirmă foarte frumos acest lucru: „Căci Dumnezeu, care a zis: «Să lumineze lumina din întuneric», ne-a luminat inimile pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Corinteni 4:16).

Ai prins înțelesul învățaturii lui Pavel? Lumina dragostei lui Dumnezeu luminează, din viața noastră, pentru cei aflați în întuneric. Așadar, noi putem face cunoscut adevărul despre Dumnezeu – despre caracterul Său iubitor – unei lumi care zace în întuneric.

Biblia folosește și sarea pentru a ilustra rolul pe care îl are martorul creștin în lume. Dacă stă doar în solniță, sarea nu va da gust mâncării. Doar atunci când este pusă în mâncare, sarea poate atât să dea gust, cât și să conserve. Creștinii care rămân împreună în interiorul confortabil al bisericii lor și interacționează prea puțin cu lumea vor avea puține ocazii de a-L prezenta altora pe Hristos.

Mișcarea monahală din Evul Mediu a considerat că lumea este rea. Călugării au crezut că drumul spre sfințire însemna abandonarea lucrurilor acestei lumi. Unii au căzut în extreme până acolo încât au evitat contactul cu lumea.

Simeon Stâlpcul. În încercarea de a obține sfințirea și de a se despărți de lume, Simeon Stâlpcul a locuit în vârful unui stâlp timp de treizeci și șapte de ani, într-o mică localitate din apropierea orașului Aleppo, din Siria. În calitate de călugăr ascet, el și-a petrecut zilele meditănd, rugându-se și contemplând divinul. Deseori, oamenii se adunau în jurul stâlpului pe care el stătea, se uitau la acest „sfânt” și îi cereau sfatul. Faima lui s-a răspândit prin împrejurimi și mulți alți călugări i-au imitat stilul de viață. Unul dintre principiile de bază ale acestor asceți era că unirea lăuntrică cu Dumnezeu este obținută prin separarea de lume.

Scripturile ne cheamă pe fiecare în parte să ne rugăm, să medităm la Cuvântul lui Dumnezeu și la despărțirea de rău. Noi petrecem timp cu Hristos „pe munte”, ca să putem da mărturie „în fața mulțimilor”. Călugărilor le-a scăpat un aspect vital al vieții creștine. Lumina luminează în întuneric, sarea pătrunde în mâncare și îi dă gust, iar creștinii sunt lumina lumii și sarea pământului.

În rugăciunea de mijlocire a lui Isus din Ioan 17 este scris astfel: „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău” (vers. 15). Cineva a spus despre creștini că sunt ca o barcă pe apă. Este în regulă ca barca să fie pe apă atâta timp cât nu este apă în barcă. Creștinii sunt în lume pentru a o atrage la Hristos, dar, când creștinii au lumea în ei și lumea le absoarbe timpul, atenția și energia, nu mai este bine.

Isus a venit în această lume păcătoasă și răzvrătită pentru a-i descoperi dragostea lui Dumnezeu și a mântui omenirea. El s-a uitat la fiecare om prin ochii milei divine. El a spus despre un sutaș roman: „Adevărat vă spun că nici în Israel n-am găsit o credință așa de mare” (Matei 8:10). Surprinzător, Isus l-a încurajat pe un cărturar evreu astfel: „Tu nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu” (Marcu 12:34). Cărturarii își petreceau viața studiind Tora. Ucenicii ar fi vrut poate să aibă o dezbatere cu acest cărturar, dar Isus a văzut partea cea mai bună din el. Vedea în fiecare om un candidat pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Isus a împlinit profeția lui Isaia: „Trestia frântă n-o va zdrobi și mucul care mai arde încă nu-l va stinge.” Cu alte cuvinte, Isus i-a vindecat cu delicatețe pe oamenii zdrobiți, fără să-i condamne. Gândește-te la cuvintele usturătoare, de condamnare, pe care Isus i le-ar fi putut adresa femeii prinse în adulter sau femeii de la fântâna lui Iacov. Sau la ce i-ar fi putut spune lui Petru după ce L-a tăgăduit, ori tâlharului de pe cruce. Isus nu a făcut nimic din toate acestea. Cuvintele Lui au fost cuvinte de speranță, de har, milă și iertare. Pavel ne îndeamnă: „Vorbirea voastră să fie întotdeauna cu har, dreașă cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia” (Coloseni 4:6). Iar Ellen G. White spune: „Numai prin iubire se trezește iubirea.” Și: „Iubirea minunată a lui Hristos va înduioșa și va supune inimile acolo unde simpla înșirare a doctrinei nu va izbuti nimic.” – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 230, 826. Când cuvintele iubitoare sunt îmbinate cu fapte pline de iubire care răspund nevoilor umane practice, inimile neconvertite sunt schimbate.

Metoda lui Isus de evanghelizare era să găsească o nevoie și să o împlinească. Lucrarea Lui cuprinzătoare, care a transformat vieți, a acoperit trei domenii: predicare, învățare și vindecare. Evangheliile ne descoperă că Isus împlinea nevoile imediate ale oamenilor ca să poată ajunge apoi la nevoile lor profunde, spirituale. Să luăm în considerare Evanghelia după Ioan. În Ioan 2, Isus împlinește o nevoie socială la nunta din Cana Galileei pentru a salva gazdele dintr-o situație stânjenitoare. În Ioan 3, Isus potolește foamea cea mai mare a inimii lui Nicodim după o credință autentică. În Ioan 4, Isus o tratează pe femeia din Samaria cu demnitate și respect, împlinindu-i o nevoie emoțională – aceea a valorii personale. În Ioan 5, Isus împlinește niște nevoi fizice, cu ocazia vindecării bolnavului deznădăjduit care zăcea de treizeci și opt de ani lângă scaldătoarea despre ale cărei ape se presupunea că ar fi avut puteri terapeutice. În Ioan 6, mulțimea vrea să-L facă împărat după ce El hrănise cu cinci pâini și doi pești cinci mii de oameni flămânzi (vers. 14,15).

Ce anume a făcut ca popularitatea lui Isus să atingă cote atât de înalte la acest punct în slujirea Sa? Oamenii nu mai văzuseră niciodată vreun om care să aibă atâtă iubire neegoistă și care putea să le împlinească nevoile fizice, mintale, emoționale și spirituale. În Ioan 6 este relatată impresionanta Sa predică despre pâinea vieții. Pentru prima dată, ascultătorii au înțeles că El îi chema la un angajament spiritual profund, pe care mulți dintre nu erau dispuși să și-l ia; de aceea au plecat de lângă El (Ioan 6:66).

Isus nu a venit doar ca să împlinească nevoile acute ale oamenilor și, astfel, să creeze relații publice bune pentru biserica creștină. Misiunea Lui a făcut mai mult decât o organizație filantropică. Scopul vieții lui Isus a fost „să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19:10). După ce a trecut Sabatul, Isus a vindecat zeci de oameni; în dimineața următoare, S-a sculat dis-de-dimineată pentru

a-L căuta pe Tatăl în rugăciune. Deși încă mai erau oameni bolnavi de vindecat, El a spus: „Haidem să mergem în altă parte, prin târgurile și satele vecine, ca să propovăduiesc și acolo, căci pentru aceasta am ieșit” (Marcu 1:38). Nu este nimic mai important pentru Hristos decât salvarea celor pierduți. Isus nu i-a vindecat pe oameni pentru ca ei să se poată întoarce la viața lor de păcat mai sănătoși. El nu i-a eliberat de boală ca să continue să ducă o viață de îngăduință de sine, dar cu mai multă vigoare. El a ușurat suferința fizică pentru a le descoperi oamenilor dragostea Tatălui și pentru a le oferi dovezi tangibile despre capacitatea Lui de a vindeca inimile. Toate vindecările de boli fizice au servit pentru a ilustra puterea lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, de a-i elibera pe oameni din robia păcatului.

III. Aplicație

Gândește-te câteva minute la cineva din sfera ta de influență care are o nevoie spirituală reală.

Poate că este o mamă singură care are nevoie de o pauză de la programul ei aglomerat cu copiii. Ce poți face pentru a-i înlesni posibilitatea de a avea un timp liber doar pentru ea? Cum te poți împrieteni cu ea? Ai putea să o inviți la tine pentru a lua masa împreună? Sau să te oferi să ai grijă câteva ore de copiii ei?

Poate vizavi este un pensionar a cărui soție a murit de curând. Este singur și are nevoie de prietenie. Ce lucruri practice poți să faci pentru el?

Ce spui despre un cuplu tânăr care tocmai s-a mutat în apartamentul de la etajul de mai jos sau în casa de vizavi? Cum îi poți ajuta pe acești tineri să se familiarizeze mai bine cu noii lor vecini? Care sunt nevoile lor, știind că sunt nou-veniți în acea zonă?

Gândește-te la oamenii din vecinătatea ta care au nevoie și doresc o sănătate mai bună. Poate ar dori să se lase de fumat, să mănânce mai sănătos, să slăbească, să nu mai fie atât de stresați, să facă mai multă mișcare sau să aibă un stil de viață mai bun. Cum poate biserica noastră să demareze o campanie de sănătate pe termen lung și cuprinzătoare în zonele în care locuim?

Și ce să faci dacă e vorba de o zonă defavorizată în care oamenii au nevoie să învețe să citească, să folosească un computer sau au nevoie chiar de alimente ori de alte lucruri strict necesare?

Dacă vrem să călcăm pe urmele lui Isus, să ne gândim la modalități concrete de a împlini nevoile societății în mijlocul căreia trăim, în Numele plin de iubire al lui Isus.